

Lady Billy stak een nieuwe sigaret op en begon zich een beetje verveeld te gevoelen. Zij had gehoopt, dat hij uit zijn vingerkommetje zou drinken en erwten eten met zijn mes. Maar dergelijke opwindende tafreelen waren blijkbaar niet voor haar weggelegd. Hij haatte alleen maar zeep en alles wat er mee annex was.

„U kunt wel begrijpen,” ging hij voort, „waarom ik mij onder gewone menschen beter op mijn plaats gevoel. Zeep beteekent voor hen een winstgevend handelsartikel — geld. Zij behandelen mij dan ook dienovereenkomstig. Terwijl voor menschen uit uw kringen zeep eenvoudig beteekent „zeep” — een artikel, dat het scheermes te hulp komt, en aan overhemden hun blankheid geeft.”

„Hoe kan ik je dan helpen?”

„Ik weet het niet,” zei hij, „ik weet het absoluut niet.”

„Ik zal er eens rustig over moeten denken,” zei zij ten laatste, „maar wees in ieder geval een beetje opgewekter. Het helpt je niets, of je al het land hebt.”

„Dat komt er in mijn kringen niet op aan.”

En toen was Lady Billy er heel zeker van, dat zij zijn glimlach zeer aantrekkelijk vond.

„Hij is er geweest,” schreef Lady Billy, „en ik vind hem werkelijk een alleraardigsten jongen. Zoover ik zien kan, heeft hij maar één diepgewortelden tegenzin in zijn leven en dat is — zeep. Het hielp niets, of ik hem al vertelde, dat zeep overal kwam en dat het volstrekt geen bezwaar was, als hij op een zeer fijn stuk zeep zittend, de betere kringen binnengleed. Hij haat het artikel eenvoudig. Het verbaasde mij bijna, dat hij niet kwam lunchen met een groezelig gezicht!”

Zij waren werkelijk zeer goede vrienden. Lady Billy wilde het niet toegeven, maar het was een feit. Hij wilde het ook niet toegeven, omdat het hem verwaand toeleek.

Lady Billy nam hem overal mee naar toe — en vond het inderdaad aangenaam het te doen. Zij smokkelde hem op de groote partijen naar binnen en loog hem op besloten partijtjes er in, en al dachten de menschen ook aan zeep, zij zeiden tenminste niets. Toen kwam de uitbarsting.

„Zij zouden mij niet willen kennen, als zij wisten wie ik eigenlijk was,” zei hij op bruuske manier, haar over den rand van zijn theekop aanstarend. „Het feit, dat ik met u meekom beteekent eenvoudig, dat u voor mij verantwoordelijk bent. Ik zal geen soep eten met een spons, of druiven openmaken met een notenkraker. Maar dat is ook alles wat zij weten. Veronderstel, dat Lady Drade zou weten, dat ik in de zeep was, of Mrs. Cortell, of wie ook; dan zouden zij mij onmiddellijk vertellen, dat de keukendeur aan het einde van de gang was en voor mij nooit meer thuis zijn. Het is verschrikkelijk!”

Lady Billy bracht met een enkele handbeweging een krul van haar coiffure weer op zijn plaats.

„Dan staat ons nog maar één weg open. Wij zullen ons engageeren en over zeep schreeuwen van de eene salon naar de andere. Ik zal je eerlijk alles vertellen, wat zij over dat gehate artikel zullen zeggen.”

Zij keek geamuseerd naar zijn stom-verbaasd gezicht.

„Maar... maar... geëngageerde menschen trouwen toch altijd?”

„Dat doen zij niet,” zei Lady Billy „en geloof me maar, als ik zeg, dat ik weet, waar ik over praat. Het kan mijn reputatie niet schaden en jij zult er naam mee maken. Overtreft dat niet je stoutste droomen?”

„Natuurlijk — is het — is het prachtig!” Hij kreeg een kleur als vuur. „Maar ik zie werkelijk niet, wat u er mee wint.”

„Mijn beste kleine jongen, je kent Lady Billy niet. Ik heb aan je indrukwekkenden vader beloofd om je in de goede kringen te introduceeren voor een zeker bedrag aan ponden en shillings. En dat ben ik ook werkelijk van plan. Je bent te bescheiden. Je moet leeren vertrouwen te hebben in je zelf en in je zeep. Je zult zien, dat iedereen mij feliciteert met mijn engagement en mij zeer gelukkig zal achten, dat ik jou te pakken heb gekregen. En als wij over zeep praten zul je merken, dat zij ons buitengewoon origineel vinden.”

„Het is zeer vriendelijk van u, en...”

„Niets daarvan”, snauwde zij. „Wordt ik er niet voor betaald? Ik zou nog liever doodgaan, dan dat ik met iemand, dien ik onder mijn bescherming genomen had, geen succes had. Je bent een aardige jongen en zult metertijd het een of andere aardige, blozende meisje trouwen, dat er een titel en een verhypothekerd landgoed op na houdt.”

„Natuurlijk”, schreef zij aan zijn vader, „zult u de bladen reeds gezien hebben en bent u zonder twijfel reeds aan het opstellen van een brief aan mij, in uw meest verontwaardigden stijl mij er van beschuldigend, dat

ik uw zoon in mijn netten gevangen heb. Maar maak u niet bezorgd, wij zijn niet in werkelijkheid geëngageerd. Het is alleen maar om te bewijzen, dat de groote wereld zeep geen beletsel vindt voor een huwelijk. Hij weigert absoluut het te gelooven. Zegt, dat de menschen daarom op hem neerzien. Dit tijdelijke engagement zal hem 't tegendeel bewijzen en hij zal overtuigd en gelukkig tot u terugkeeren.”

„Welnu”, zei Lady Billy, haar hoed met roekeloze nonchalance van het eene einde van haar salon naar 't andere gooiend, „ik hoop, dat je nu tevreden bent. Waren zij niet groen van afgunst? Heb je ge-

hoord, hoe Lady Drade zeep een historisch en werkelijk verrukkelijk artikel noemde? En heb je het gezicht van de Hertogin gezien, toen ik haar vertelde, dat de bouquetten van de bruidsmeisjes uit scheerzeep zouden worden gemaakt? Oh, zeg ik ben moe — wil je even om thee schellen?”

Stel je voor! de wereld, die buitengewoon sijke kringen schenen zeep absoluut geen bezwaar te vinden. Men zou bijna zeggen, dat zij er behagen in schepden. En hij had altijd gedacht. ... Hij zweeg plotseling en staarde Lady Billy aan, kwam toen naar haar toe en nam haar beide zwaar beringde, kleine handen in de zijne.

„Zou u — zou u geen ernst kunnen maken van dat engagement? Ik weet niets van de liefde, maar ik ben er zeker van, dat...”

Heel zacht en heel vriendelijk maakte zij haar handen uit de zijne los.

„Mijn beste jongen — neen; dat zou ik niet. Ik heb je al eerder verteld aan wie jij toebehoort — aan het blozende meisje met het historische landgoed, dat zoo goed met zeep samengaat. Neen, laat mij uitspreken. Je bent heel vriendelijk en heel aardig geweest en ik hoop, dat ik je geholpen heb, om jezelf en je zeep op de juiste waarde te schatten. *C'est tout.*”

„Maar ik heb u lief, en...”

„Wil je nu heengaan... alsjeblieft?”

Dien avond, eenzaam aan haar diner gezeten, droeg Lady Billy een van haar zeldzaamste sieraden... tranen.

ELSA EN LOHENGRIN, gespeeld door Maria Müller en Hans Fidesser, bij de nieuwe ensceenering van Lohengrin door de Stads-opera te Berlijn.